

[Anna-Lise Frølich]

område, og det er lige præcis det, den nuværende regering har lovet at arbejde for, så vi ser med forventning frem til det forslag, der kommer.

Det var jo også inde i billedet dengang i maj måned, men en helhedsvurdering på området vandt ikke tilslutning. Jeg kan alligevel ikke undlade at være en smule tilbageskuende og referere, hvad den radikale ordfører, fru Aase Olesen, sagde den 25. maj 1982 om beslutningsforslag nr. B 33, nemlig at dette forslag ikke kunne gennemføres, »fordi det flertal af partier, der står bag, indeholder partier, som ikke er parate til at betale, hvad det koster fra 1. januar 1983«. Her viste det radikale venstre sig at være forudseende, samtidig med, synes jeg nok, at man viste en vis ansvarlighed over for opgaverne, i dette tilfælde ønsket om holdbare løsninger af førtidspensionsproblemet.

Jeg synes, at der er endnu et aspekt i hele denne sag, der kan give stof til eftertanke. Der må være nogle juridiske aspekter omkring en folketingsbeslutning og den udmøntning i lovforslag, der forventes at blive konsekvensen. Det må være indlysende, at en folketingsbeslutning devalueres, hvis den ikke føres ud i livet, og der burde ikke være forskel på ens ansvar, om man er i regering eller i opposition. Det er selvfølgelig sådan, at forudsætningerne hurtigt kan ændre sig og være en undskyldning for, at dette ikke sker, men der må en ualmindelig god forklaring til og en hurtig opfølgning henimod nogle bedre løsninger. Det, vi i denne situation ønsker fra radikal side og vil følge meget tæt, er, at socialministeren nu lægger op til denne helhedsløsning omkring pensionerne, også med forenkling af det administrative begreb.

Vi kan godt støtte den dagsorden, der er foreslået fra hr. Albertsens side, og tilskynder til, at man nu går i gang med at løse disse problemer.

Tinning (VS):

Jeg vil godt starte med at tage socialdemokratiets såkaldte helhedsplan fra 1. september i år frem. Se, dér har vi ikke et tyveri fra invalidepensionisterne, men et tyveriforsøg. Ikke i sammenhæng med, at man har skiftet holdning eller sådan noget. Socialdemokratiet har hele tiden haft den klare holdning til spørgsmålet om at fjerne laveste invalidepen-

sion, at det vil man ikke lige nu. Det vil man godt senere, men det vil man ikke lige nu. Den holdning har man holdt fast ved, og det er selvfølgelig en slags konsekvens. Men da man mod den socialdemokratiske regerings vilje og med VS' stemmer vedtog, at nu skulle laveste invalidepension fjernes, så var det jo ikke anderledes, end at i det såkaldte 1. september-udspil fra socialdemokratiet sagde man:

»Beslutningsforslag om afskaffelse af laveste invalidepension gennemføres ikke. Derimod gennemføres en førtidspensionsreform fra 1. januar 1984, finansieret over den sociale pensionsfond.«

En ting er, at der ikke var tale om et beslutningsforslag, men faktisk om en folketingsbeslutning. Noget andet er, at man minst havde tænkt sig at gennemføre en førtidspensionsreform finansieret over den sociale pensionsfond. Ja men de midler, der ligger i den sociale pensionsfond, er altså tænkt til forbedringer, til tillægspension til nogle pensionister, ikke til at lave førtidspensionsreform for.

Hvad der er vigtigt her, er, at hvis ikke der var nogle, der havde hugget taburetterne, så var der altså nogle andre, der havde hugget fra de personer, der er på laveste invalidepension. Nu har vi så overværet og fået bekræftet et fuldbyrdet tyveri, oven i købet af en lidt værre slags, for dér har man sågar skiftet holdning først. Først skulle vi høre en hel masse om, at nu måtte vi endelig se at få fjernet laveste invalidepension. Vup, sagde det, og så kom man et andet sted hen, og så kunne det alligevel være lige meget, for nu var man kommet i regering.

Fru Yvonne Herløv Andersen fra centrum-demokraterne sagde egentlig tingene meget klart: det var et offer på samarbejdets alter. Vi kender den type forhandlinger. Når nogle af de store, såkaldt ansvarlige partier går ind, lukker døren, sætter sig ned og giver sig til at forhandle, så ryger der altså nogle ofre på samarbejdets alter, så ryger der f. eks. nogle ting for de omkring 16.000 mennesker, som er på laveste invalidepension – hov, det kunne bare ikke gå, og sådan går det ud over så mange grupper. Skal der forhandles, så må der hugges, så må der skæres, og det er bare trist, at det går lidt ud over dem, som i forvejen hører til de hårdst ramte.